

ДОБРИ ЖОТЕВ

СЛЪНЧЕВ СПИРИТ

ДОБРИ ЖОТЕВ СЛЪНЧЕВ СПЛИТ

chitanka.info

СЛЪНЧЕВ СПЛИТ

Прескачам

*джунглата на поетическите шифри,
тъй модни в нашия шифрован свят,
и най-безшифрово те питам! —*

*Кои, кога и как нарекли са те Слънчев сплит
теб, моя денонощна клада под гърдите ми?
И има ли за мен убежище, когато
Утехата е приказчица детска
и Вярата е антими́съл?*

Мой Слънчев сплит!

*Натрупани са вече неброими Кордилери
от многолетни ялови надежди!
От тях земята смъртно натежа!
И в нощите дочувам как злочестият Атлант
проклина изнемогнал богове и хора,
обrekli го на адската му участ.*

*Или така внушаваш ми, че всичко е
безсмислица?*

*Ако е вярно туй, тогаз какво е по-безсмислено
От лудата ти клада?
Не виждаш ли? Дори и да ме овъглиш,
не бих могъл самичък да възпра двуногите,
ни взрива им, в колет, с адрес:
„До най-невинните“,
ни президентските
зловеци самочувствия!*

*Прескачам джунглата на поетическите шифри
и най-безшифрово те моля! —
Разкрий ми шифъра, където е написано
как милионите успяват вместо от Живота
да се страхуват от смъртта
и тъй да търсят пътищата към Живота!
Не е ли там и моето убежище?*

*Защото, щом не знаем ни какво сме, ни защо
сме,
Това е може би най-мъдрото, мой
Слънчев сплит!
Най-мъдрото е може би!*

ПРЕДАНИЕ ЗА ДОБРИТЕ ВЕЛИКАНИ

*За да заспя, в ония детски ноци,
разказваше ми баба
едно предание,
прилично на старинно заклинание:*

*„Отвъд големите реки,
отвъд широките морета,
сред кални треволяци,
сред смрад от черно-синя тиня
се шири чудновато
Блатото.*

*От стари, стари времена
лежат на тъмното му дъно
Добрите Великани,
завързани
за криви коренища
с най-яките кълчищени въжета.*

*От стари, стари времена
напъват жили
въжетата да скъсат.*

*Гърдите им се вдигат
и се спускат,
и пукат се мехури над мътилката.
Очите им отворени сънуват
и сънищата се превръщат
на бели лилии.*

И чакат, чакат някой ден

да се отприци Блатото,
да подкопае коренищата
и яките възжета да различи.
И Те
да се изправят на крака
и да побегне мрака.
... Добрите Великани! —
Светува свят,
светува и ги чака!“

Преди да си отиде баба, рекох ѝ:
„Столетнице,
изтече цяла вечност!?...“
А тя подсмихна се:
„И сто да изтекат,
ти крепко стой на стремето! —
защото свършек няма времето!“

НЕОЧАКВАНА ЕЛЕГИЯ

На Весела Янева

*Едвам вървеше старецът —
със стъпка спъната,
с трепереци ръце, о две прегърбен —
дошъл от някакво небитие
или към него тръгнал.*

*Отнякъде
подире му притича котето,
настигна го, ушенцето копринено
допря гальовно в късичкия крачол
и в пътя си отмина.
Усмихнах се.
А старецът прилекна с мъка,
напи на камък и с омраза дива
улучи котето
и с него заедно
и моята усмивка!*

*Смрази ме Страх, Странение.
Безпомощност.
Изплака котето, към мен погледна.
Страхът и той за миг се поозърна
и двамата побегнаха.
Странението се укри
в гърдите ми —*

*сърцето нарани, без глас изохка,
отровния си клин заби на живо
и закълва жестоко.*

*А жалката Безпомощност
замоли бога,
тъй както го е молела отвека.
И не видя, че бог от небесата
се моли на човека.*

УТРИННО ПРЕОБРАЖЕНИЕ

Стоока светлина напирва в хоризонтите.

*Сребристо бляскав самолет с опашка димна
Като голготски кръст разпъна небесата...*

*И разрани и тях,
и утринната радост.*

*О, тоя кръст от дяволски енергии
създаден е от нашите ръце...*

*Стоока светлина, посестримо на разума,
възлизай и душите ни, разпънати
от нас самите, опази!*

НАЗДРАВИЦА

*За розите от Розовата долина
и тяхното ухание.
За всички светли гении,
опитвали да ни наляят разум
и някак неразбрали,
че има черепи препълнени
със нещо си,
та няма де да се налива.
И пак за разума,
главил се за мастит слуга
на слепи интереси,
и в ролята си на такъв,
напънал се да ни доказва,
че са окати.
Наздраве!*

*За всички рилски езера,
наречени очи на планината.
За Лудвиг ван Бетховен,
Прокофиев и Петко Стайнов,
събрали висотата на духа ни.
За разните му бонапартовци
и александровци,
За Черното море и капката роса
ту слънчеви, ту мрачни.
За щедрия на празни думи
и тия, дето с пълно го посрещат.
За скрития клеветник
и този, който зорко пази
пресвятата му скритост.
За мъката, заседнала ей тук.*

*Приятели и неприятели,
не е възможно да не сте я сецали
и да не знаете,
че тъкмо в нея може би пониква
ожиданият светъл кълн
подобно утринта
в утробата на мрачините,
преди да е разсъмнало.
За мъката!
Наздраве!*

ТЕХНИЧЕСКА РЕВОЛЮЦИЯ

На Захари Попов

*Денят е сляп.
Към тайните повежда ни нощта.*

*И пеят полунощните щурци,
обсебили безкрая.
И като в смътен сън наяве виждам,
в самата звездна бездна,
върти се философската спирала.*

*Епоха идва!
Епоха сфинкс.
А нейната взривена революция
седи върху сърцето ми,
ръцете ми отнема
и дава ги на своите работи.
В безжизнени кутии
пренася вековечния ми мозък*

*Отива си епоха! —
Моята!
А нейният Антей с крака посечени,
потъва в тежка кома.
Душата ми едвам събира себе си.
Не ме оставяйте самичък!
Като пророчество или измамност*

*и тази нощ оная страшна песен
простенва в мен:
„Сбогом, прощавай, сестрице Яно! —
Очи си нямам, да те погледна,
ръце си нямам да те прегърна,
нозе си нямам, да те изпратя!“*

*Върти се философската спирала.
И птици прелетни оплакват
умирация бог Адонис.
И пеят полунощните щурци
в едно и реквием, и химн...*

УТРО

*Напира изгрев.
Като лъчиста чучулига
след мигове ще се въземе слънцето —
прадревно божество.
И тържество тръбите му тръбят.
И Витоша, сребристо чиста
оголва бистрата си плът.*

*О, светлина!
Защо ме мамиш, светлина?
Това, което мракът скрива,
ти го прикриваш с явност.
И ме обграждат с ясните си маски,
бездънни тайни.*

*Метафора е тоя свят.
Непроницаема метафора.
И ни наказва тоя свят:
да се родим, да бъдем и отминем
непроумели нищо.
Не зная по-жестоко наказание!*

*Възлиза слънцето.
Лъчите му разкриват Витоша
сто пъти по-прекрасна.
И смазва ме, и смазва ме до смърт
метафоричната ѝ явност!*

БДЕНИЕ

*Среднощни зарева от неми мълнии,
прокобващо разкошни,
опъват тетива.*

*Нощта гори в червени мигновения.
Бетонните комплекси се разголят
с угаснали прозорци — пещери.
Представите — камилски птици,
подлагат гърбове и ме отнасят
при тебе чак, Иване Рилски.
Невзрачната ти пещера ме среща
като немигвало око.
Безкръвните ти пръсти правят кръст.
И Те възславят грешници...*

*Отшелнико! —
Обърнаха се времената!
И всичко се обърна! —
Грехът Светата Праведност повика.
И рече ѝ:
„Безсилна си, нещастнице!
Откакто свят светува —
в душата ти бълнувания само.
На грешното ми рамо облегни се!
Защото, стигнат ли човеците
последното грехопадение —
ни мене ще ме има, нито тебе!“
Самото зло се побоя,
светецо на Доброто!
Самото зло!*

*О, зарева от неми мълнии —
космически неразгадаем морз...*

РЕКВИЕМ ЗА ЛОРД

*„Преследват Лорд, извика някой,
ще го убиват!“*

*А Лорд —
любимецът на целия квартал,
с очи — любов, с опашка — поздрав,
се вреше между хората
и тихичко скимтеше.*

*Крещяха майки: „Не, не бива!
Не го убивайте! Добър е Лорд!
И няма бяс!“*

*Деца хълцукаха.
И Лорд не издържаша,
озъбен заръмжа и хукна
да се укрие някъде.*

*Намерихме го проснат в дворчето
на престарелите стопани.
Деца, с лица на възрастни,
повдигаха главата му.
И Лорд отвори клепки, взря се в нас.
И заговориха очите му:
„Обични хора! Мои богове!
Аз нямах бяс! Не, нямах!
Бесът припламна от окото
на Оня с черно яке.
След туй премина през цевта,
изскочи с гръм... и ме събори.
Могъщи хора! Страшен е бесът!
На него ли с покорен глас се молехте!*

Нима е по-могъщ от вас?“

*Но изведнъж през Лорд премина гърч.
Тревожните очи застинаха.
И в тях като на фотография
от стари времена
застина и въпросът му.*

*Ех, Лорд, —
с очи — любов, с опашка — поздрав
и вълча лапа за ръкуване.*

КОРИДА

*Очите му удари светлина.
Невероятна светлина.
А в светлината лудото червено
подразни го и той се втурна.
Но минаха рогата му през празно.
И пак! И пак! И пак!*

*Владетелят на силата
не знаеше, че съществува Подлост,
че множественият човек жадува
от бавната му смърт да се опие.
Обречена Невинност!
Столетия си бил почитан бог,
наричан Апис.
Обичан бог на щедростта си бил,
на праведната сила.*

*Но силата не ти помага днес.
Като змийчета стрелкат се стрели.
Забиват се в горещите ти плешки.
И силата ти на червени струйки
изтича безвъзвратно.
И твоя врат се свежда към земята.
И колената се превиват.
Пред погледа гъстее черна мрежа.
И в миг между рогата ти могъщи
се вбива тъничката шпага.
До дръжката.*

*Ти грохваш като планина магьосана.
Обръщат те по гръб и те отнасят.*

*С електрокар.
Нозете ти стърчат вдървено сгънати.
И ти приличаш на везна, която
измерва нищетата.
А множественият човек
надава своя рев праисторически.
А Подлостта се кланя,
нахранила жестокостта му сляпа.*

О, Апис!

НАСАМЕ

*И ето ме, далеч от суетата,
в смокиновия двор,
отново насаме.*

*Сълзи! — И мои сте, и не.
Соленият ви извор е далеко:
в космическия плач на Еремия
пред безответната стена.
И още по-нататък:
в очите на епичния Гилгамеш,
оплаквал верния другар Енкиду.
И още, още по-нататък...*

*Добре дошли! —
Човек, неплакал никога,
е по-малко човек.
Ведно с горещия ви излив
изтича мъката от всички поражения,
сегашни и очаквани.
И може би дори победите
от вас се раждат.*

Благодаря ви!

БЕЗСЪНИЕ

*Изречено е вече всичко.
И всичко е направено.*

*Но пак Тантал гори от жажда.
Преражда се Сизиф и все
търкаля тежкото безсмислие.
Апокалипсиса Йоан вещае
и все не знае, че след туй
не ще да има ничий съд.*

*А някъде отвъд отвъдното
или съвсем до мен,
на времената вечен воин,
бездомен глас на стон подобен
се скита в няма неизбродност
и нещо пита, пита, пита...*

*О, Свят, иззидан от въпроси! —
Без отговори Свят!*

ПОД СЪЗВЕЗДИЯТА

Кога дойдох на този връх?

*Над мен като съновидение,
като безсмислица необозрима,
смразен от студ и мрак космичен,
вкован в жестоки орбити,
светът блести, светът кръжи
от никъде на никъде.
И всеки край начало е.
И е начало всеки край.*

*Под мен, в дрезгавини удавена,
заспа планетата Земя.
А в здрачните ѝ сънища:
един умира, друг се ражда,
за да умре и той
и другият да пропътува
частица от незнайна орбита,
в която всички сме заключени.*

Студено ми е, боже Смисъл!

СВЕТЪТ В ДЕЙСТВИЕ

О, нощ без край!

Не вярвам вече на слуха си!

Не вярвам:

Взривени бомби в гарови чакални.

Пленени самолети.

Отровени реки и океани.

Убиващи лъчи.

Самоубийци китове.

А гибел всечовешка,

по божия воля окована

в тъмниците на атома,

освобождението си очаква.

От своите обречени.

Не вярвам вече на очите си! —

Светът сънува лоши сънища!

Сънува!

Не е възможно всички святи истини

да са заченати в абсурда.

Не е възможно всяко съзидание

да зида и иззижда, за да има

какво да разрушава.

Не е възможно геният на злото

да е създал доброто, за да може

безкрайно да го побеждава.

Не е възможно! —

Светът сънува лоши сънища!

Хилядолетни!

О, нощ без край! И без начало нощ!

О, свят...

ПЕЙЗАЖ

*В раздоли глухи чухъл вика.
Тополи притаяват дъх.
Щурци просторите тревожат
със скръбен звън, като насън,
безбрежността преброждат.*

*Млад лунен сърп, подпъхнал рог
под хълбока на хоризонта,
изгребва пак, изгребва пак
студения, стаен във всичко
неизгребваем мрак.*

*Извечна скръб! — Необозрима!
Неутешима моя скръб!
Тежиш и в бури, и в покоя!
А как тежиш!... Не е възможно
да бъдеш Само моя!*

КОМПЮТЪР

*Сияйните съзвездия пътуват
по пътища безкрайни...*

*Метален ембрион,
в утробата на дните ни заченат,
безсилни сме да те предскажем.
И ето, в бреговете на догадките
разбиват се със стон
и вери, и неверия.*

*Не си ли наше бъдеще?
Не си ли наша смърт?
Не си ли появила се поличба,
че вече ни е съдено
да ни вградиш, по висша справедливост,
в темелите на идното?*

*Безсилни сме,
безсилни сме да те предскажем.
Безсилен си и ти,
макар да расне скритата ти сила
със скоростта
на светлината.*

*Метален ембрион! —
Бъди проклет! Бъди благословен!
И пак проклет бъди!
... А ти, здрачено бъдеще,
от памтивека още глухонямо,
проговори! Проговори!*

*Нехайните съзвездия пътуват
по пътища незначайни...*

НЛО

Библейски дъжд пространствата прихлупва.

*А малкият екран ни съобщава:
„Над Франция, Холандия и Швеция
летели НЛО.“*

*Човешки свят!
Какво ли не измисли ти
за своето спасение!*

*И въпреки че всичко е възможно,
прадревната измислица Озирис
потъна в тъмните си мироздания,
преди да те спаси.
Издъхна светлият Исус на кръста,
спасил от мъките
единствено самия себе си.*

*Космити, най-съвременна измислице!
Под всички небеса са ви видели,
недосегаеми, неуязвими
като летяща мисъл.
Посели сте ни, казват, чак от Сириус
и сте дошли да видите посятото.*

*Не знам какво посявали сте някога.
Но знам какво поникна.
Погледайте, космити!
Погледайте!
Аз вече се нагледах!
... И чудно е, че въпреки това
сърцето ми, проклетото,*

лелее свои си измислици...

Библейски дъжд пространствата препълва.

ЗВЕЗДНИ ВОЙНИ

*Далечни са звездите, президенти! —
От звездния ви бяс дори и полъх
до тях не ще достигне.*

*И близо е единствено Земята.
Надеждите са близо и смъртта,
безсилието, силата ни скрита
и техния двубой хилядолен.
И ореста ни, сляпата, е близо.*

*Далечни са, далечни са звездите!
Като ума и разума далечни.*

УСМИВКИ ОТ СТАРИТЕ ЛЕНТИ

*Преди сто хиляди години беше:
салоните на кино „Рекс“,
на „Одеон“
се сриваха от динамитен смях
на възрастни деца.*

*Вълшебници комици!
Какво се случи?
Къде са изворите на смеха?
Пресъхват ли?
Или реките им са отводнени?
А може би във вашите ковчези
вълшебството ви също е погребано?*

*Вдигнете се да видите сами!
Усмивки всякакви:
Богоугодливи. Ехидни.
Застинали като втвърдена лава.
Широки, също сухи езера.
Но смях...
Е, среща и смях — нотиран.
А, казват, станал е човек човекът,
когато се засмял за първи път.*

*Какво, какво се случи?
Къде са изворите на смеха?
Без тях теснеят здрачни хоризонтите.
И облаци тежат умислени
под още по-умислен небосвод.*

БАЛАДА ЗА НАДЕЖДАТА

*Всемирната лудост обрича на смърт
света — вековечния Йов.*

*Любов, протегни ни ръка! —
Незрими коне под небесните бездни
неистово цвият...
Ти знаеш ли как
нескончаемо цвият коне,
преди да се срине лавина,
преди земетръс да подпъне земята
и с бяс да я мята и гъне?*

*Незрими коне под небесните бездни
неистово цвият...
и взират се те в тъмнините и викат
светлика на разума.
И мислят си те
дали е готов за сегашно и бъдно
с лудостта на света да се бие.
Най-сетне дали е готов!*

Любов, протегни ни ръка!

XX ВЕК

*... И сбъдна се вълшебното килимче.
Вълшебният кристал се сбъдна.
И сбъдна се и Зевсовата мълния.*

*И само Мъдростта — несбъдната,
мъжди, криви черти безплътни
зад смътната завеса на сълзите...*

ФЕНИКС

На мъртвите очите не затваряйте!

*Те бяха с нас.
Добро и зло видяха.
Но не това,
но не това,
което искаха да видят.
О, щом очите им
сами не се затварят,
те жадни са
невиденото приживе
дори в смъртта,
дори в смъртта
да видят!*

На мъртвите очите не затваряйте!

СЪПРИЧАСТИЕ

на Л. Левчев

*Под полунощните прадревни небеса
тополите, с безмълвието слети, сънуват
свои
райски чудеса.
И странен нимб
край силуетите им свети.*

*Сънуваме и ние райски небосклон.
И ярко грее той
иззад възшебна призма.
... О, колко пъти влизахме
чрез взлом
в далечния възлюбен свят
на комунизма.*

*И все не искаме да знаем, че в света
и преди нас
са пророкували пророци,
че не един път, пред стената
на плача, преглъщани са
вековечните уроци.*

*Това наивност ли е? Или е съдба:
дори и в ад да си,
да вярваш*

*в рая,
да чуваш времето като тръба,
да те притегля като светъл мит
безкрая!*

*Не е ли тази орис приказен сезам?
Не е ли луда?
Или е сияйна?
... Тополите мълчат под звезден храм
и целите са
мироздание
и тайна.*

БАЛАДИЧЕН ПРИЕМ

*По-стара от прастарата история
и млада по безсмъртие,
императрица Суета
обхожда бавно своите салони
и чука се със звани и незвани.*

*Несметните ѝ поданици, с чаши
препълнени със самомнения,
очакват я.
Но тя се бави нещо.
И гостите кръжат нетърпеливо
около своите неотразимости,
засрещат се
и както венценосни божества
един през друг минават.*

*А ти, поете мой,
не ми изглеждаш най-добре!
И все пак, как така попадна тук —
в света на бляскавата нищета?
Или... не си познал съвсем до край
великото човешко очищение:
да бъдеш нищо!*

*Каквото и да е —
императрицата е вече близо! —
Поемай чашата!*

НАУЧНО СЪОБЩЕНИЕ

УВОД

*Как стана тъй, и аз не зная.
Но някак си полека-лека
открих за стотен път Америка —
открих човечето в Човека.*

ИЗЛОЖЕНИЕ

*Човечето у нас е скрито.
А ако в теб не пребивава,
тогаз си изключение, което
пак правилото потвърждава.
Човечето си е човече.
Ще кажете: „Какво пък — нека!“
Е, да, но тъкмо то е, дете
ни пакости от памтивека.
Да кажем, древен откривател,
с туземно име Горо Гроче,
открил е огъня, на който
да си варим чорба и проче.*

Дотук съвсем добре! Но ето,

*човечето със страст голяма,
подучва ни, че може с огъня
да палнем братовата слама.
Да кажем, втори откривател...
Но за какво да продължавам?
Ще бъде глупаво и скучно
известното да известявам.*

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

*Заклевам всички откриватели
от многознаещото племе
да спрат със своите открития,
че май не ни остава време...
Да спрат... додето не открият,
подобно мен, полека-лека,
но не Америка, а способ
срещу човечето в Човека!*

п.п.

*Това заръча Айнщайн!
И не като моралите.
И не със слово, а с очите си —
очи на плакало дете...*

НЕСТИНАРИ

На Емилиян Станев

Жаравата на времето жежи!

*Извива бутафорно гайдата.
И тъпана —
по-битов и от ханчето горублянско,
напряга кожен ларинкс
и води стъпките хилядолетни.*

*В жаравата, в самата ѝ средина,
танцуват нестинарите.
И младите, и старите.
Със звания, без звания.
Танцуват храбро сред жаравата
до над ашиците обути
в огнеупорни боси ходила.
(Та кой е луд да влиза в огъня,
ако не е на ужким!)*

*И все пак, чини ми се, лудите
не са се свършили.
Все някои сред гмежа
танцуват без фалшива босота.
И адът жару под краката им
по адски.*

*Ловецо стар на истини,
ти по умееш — различи ги!
Самият аз не мога.
На, виж! Лица, лица —
по всички тях: страдание
и болка,
и мъжество непостижимо...*

*Жаравата на времето жежи!
До бяло!*

НАНАЛАЛА

*И ето го пак!
От дън пещерите излазил,
с брада първобитна
и грива, достойна за нея,
процвилва,
ръмжи,
проревава,
квичи Наналала
и гърчи се, сякаш присвит
от колики.*

*Но чудно!
В ръката му
вместо Гигантския кокал —
микрофонче блести.
Над него прожектори
нищетата му ближат.
Саксофони пелтечат.*

*А паркета разбиват с крака
хиляда отбор наналаловци,
изпаднали в транс
от своя любим Наналала...*

*О, Лудвиг Бетховен!
Но тоз Наналала не е ли
самият предвестник
на оная Съдба
от твоята Пета?
И не чука ли вече
на вратите ни Тя?*

*Защото понякога чувам
как тътне мотива
та страшното: та-тата-там!*

ОТЧЕТ ПРЕД РЕВОЛЮЦИЯТА

*Не те обсипвах с ласки, Революцио.
И за това не се коря —
богата си с ласкатели.
Не ти се клех в безмерна вярност —
и с клетвеници си богата.*

*Мечтите ми, които са и твои,
ме водеха при дявола.
Ранен от меча ти, надавах викове,
за да те пазя от самата тебе! —
Ти от врага сама се пазиш.
А радостта от твоите победи
за другите оставях.
И да не бъдат слепи в радостта си,
вгорчавах я!
Макар да знам, че няма революция,
размила се от само себе си.*

*И може би затуй
в ежеминутното ми неспокойствие
спокоен съм! —
Това, което не разбираш днес,
ще проумееш утре.
Защото, ако ни е съдено
да има утре,
то по закон е твое.*

*И ето, враснал в смутното ни време,
усещам те най-пълно и най-истински
в тревогата!
А тя, повярвай ми, е нужна,*

тѣй както нужна си и ти!

СТИХОВЕ ЗА НЕВИННИТЕ

*Е, Хомо сапиенс, каква я свърши?
Не виждаш ли —
Апокалипсиса очаква знак.*

*Тogaва докога ще се укриваш
зад своята абстракция —
човечество?
Не, ти си този, който е призван
да бъде вместо подсъдим
всевластен съдия.*

*А може би се смяташ твърде слаб?
Навярно, щом си позволил
да те грози самоизгаряне.
И все пак, силата си знаеш ли?
Изглежда — не?
Или пък — да?
Добре, добре, сега ще проверя!*

*Аз, авторът на тия стихове,
отхвърлям лудостта хилядолетна,
наречена „Невинен съм!“
и я заменяя със „Виновен съм!“
Разбира се, едничка лястовица
не прави пролет.
И тъкмо затова очаквам
да чуя милиарди гласове.*

*Е, Хомо сапиенс! Дерзай!
... Останалото няма да е трудно —
невинните ще бъдат вързани!*

ПЕСНИЧКА ЗА РИЦАРЯ

Не те ли плаши нищо, Дон Кихот?

*Светът не иска мъки и неправди
и жаден е за доброта.
Ще му помогнеш ли със своята храброст,
със своята чистота?*

*Светът не иска наглости и глупост
и жив е вечният му зов.
Ще му помогнеш ли със своята лудост,
със своята любов?*

Не те ли плаши нищо, Дон Кихот?

НАДПИС ВЪРХУ СКАЛА

На Пламен Цонев

*Все някога и аз ще се сбогувам с Времето
и ще премина в моето Безвремие.*

*Тогава в здрачно ритуалното безмълвие
по обичая, стар като живота,
със скръбен вид ще се явят оратори
и в хубавия или смръзнал ден
ще прочетат словата си написани —
и аз ще се окажа свършен.*

*Не ще да мога да издумам думица
за туй, което виждам и насън:
О, мои хора, мои бедни хора,
в доброто лоши, в лошото добри,
не само сме несвършени ние,
но и не сме Довършени дори!*

*И ей ни, с нашата нелепа Недовършеност
навлязохме във век-самоубиец,
готов да среже пъпната си връв
със следващия век! Преди да е роден!
А разумът захвърлен е отдире му —
и тоя път, и тоя път изкористен.*

Не ни спаси до днес Христовото разпятие.

*Не ще да ни спасят и сто месии.
Защото не разбрахме, че месиите
кълнат заченати дълбоко в нас
като вековни, земни ембриони,
нестигнали до звездния си час.*

*Но зрее времето! И нищо, че не сме Довършени.
Ако прекрачим някак си към бъдното —
написаното в старите писания
до буква ще се сбъдне! И Света,
ожидал друга всечовешка участ,
чрез смъртите ще победи Смъртта!*

*Не съм пророк. Останаха назад пророците.
Но борят се Живот и Смърт! И казвам ви:
ще се сберат и живи, и живели
под небосвод от живо зарево.
И не за оня страшен съд господен,
а за победно земно тържество...*

*Все някога и аз ще се сбогувам с Времето,
За да се върна пак! — Довиждане!*

Издание:

Автор: Добри Жотев

Заглавие: Слънчев сплит

Издание: първо

Издател: Български писател

Град на издателя: София

Година на издаване: 1988

Тип: стихосбирка

Националност: българска

Печатница: ДП „В. Александров“

Излязла от печат: 05.01.1988 г.

Редактор: Иван Тренев

Художествен редактор: Весела Бракалова

Технически редактор: Венцислав Лозанов

Рецензент: Иван Гранитски

Коректор: Паунка Камбурова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15086>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.